

DIALOG DIREKT #51

Moralisk upprustning

Kära Vänner!

Vad vore MRA's världsgemenskap utan Caux? Caux är viktigt på många sätt. Det är ett betydande fokus för många människor i många länder. Men Caux är också en stor apparat som skall bäras och dras igång inför varje konferenssäsong. Detta gäller speciellt nu, när hotellskolan har kommit igång. Saker på olika ställen i huset måste plockas undan så att hotellskolan kan arrangera det hela på sitt sätt. Därför krävs nu mer insatser i början och slutet av konferenserna. I år var det första växlingen från hotellskola till konferenser. Någon rutin har inte hunnit utvecklas. Det var inte alltid samma person som stoppade undan i höstas som nu skulle ta fram saker. Det blev mycket sökande och det finns många ställen att söka på.

Man kan komma till Caux som konsument, man kan ta emot omsorg och vänskap och förundras över hur väl allt fungerar. Sedan kanske man inte kommer längre än att tycka att det är ganska dyrt i Schweiz. Det är dock många personliga uppföringar som ligger till grund för att Caux kan fungera.

Vi var i Caux vid konferensernas början även förra året. Nu fick jag en känsla av att det var tunnare på de flesta fronter i huset. Det är många som är beredda att hjälpa till, men det är få som har kunskap nog om husets funktioner för att kunna ta ansvar för ett arbetslag. Det var färre ansvariga kockar, färre tekniker i teatern, färre sekreterare osv. Jag hade en känsla av att det var samma sak på andra områden. Kanske det blev bättre senare efter att vi hade farit. Det är i alla fall ett stort antal lag som behövs för att Caux skall fungera. Jag kommer inte ihåg den rätta siffran, som någon har tagit fram, men jag tror att det är 35 olika arbetslag som behövs.

Russel, en gammal vän till mig från Wales, har kommit till Caux flera år i rad för att speciellt ta ansvar för nattvakten. Varje natt går någon runt för att se till att allt är i ordning och speciellt för att upptäcka eldsvåda i så tidigt skede som möjligt. *Russel* har tagit som sin

uppgift att finna några människor som kommer speciellt för att delta i den nattliga bevakningen, och många av dem som är i Caux tillfrågas om att göra en insats under något av det två skiften varje natt.

Jag och familjen var alltså i Caux i två veckor i början av juli. *Valerie* och *Anna* (13) lagade mat. *Tomas* (16) och jag fann vår uppgift på den tekniska sidan, med teater och översättning. Caux betydde för mig en stor glädje i att få återknyta kontakten med gamla vänner. Jag var speciellt glad över att träffa *Pieter* från Sydafrika. För över 20 år sedan i Australien sa han till mig att om jag någon gång skulle starta ett företag så borde jag kalla det för "*Tikktronics*". Nu kunde jag berätta för honom att jag gjort just det. Han hade visserligen glömt det vi pratat om i Australien, men det hade ingen betydelse.

Det krävdes ganska mycket tekniska insatser för min del. Jag var inte på något möte utom när jag kollade ljudet eller översättningen, och jag missade mycket av det som sades. Tack och lov för *Andrew's* sommarbrev från Caux. Från dessa får jag veta vad som pågick. Det finns en tillfredsställelse i att kunna göra en insats för Caux inom mitt område. Jag var dock glad att jag råkade vara närvarande när *Anna*, min minsta, talade från plattformen i ett möte. Det var visserligen bara information om program för ungdomar, men ändå. Isen är bruten. Det var för övrigt en hel del ungdomar från andra länder som barnen kunde lära känna.

Valerie och jag grannar som bäst på hur vi kan organisera våra liv så att vi kan göra en längre insats i Caux nästa sommar. Jag hoppas att min firma utvecklas så att detta blir möjligt. Hittills har jag i alla fall haft fullt upp med uppdrag och har även tvingats säga nej till en del. Efter denna inledning är det nära till hands att välja Caux som månadens böneämne.

Harry F kommer sedan med en bokrecension.

Månadens böneämne

- CAUX, att den rätta andan skall finnas, som gör Caux till Guds redskap, att alla som bär det praktiska skall finna styrka och inspiration, och för ekonomi och detaljer kring nästa års jubileumsarrangemang.

En bok som givit mig mycket.

För oss kristna som vill komma vidare på den inre vägen finns olika möjligheter till hjälp. Samtal med vänner och läsning av böcker hjälper en ofta. Förutom böcker av andliga vägledare finns också böcker av psykologisk art som ibland kan ge en viktiga impulser. En sådan bok är "Life and How To Survive It" av Robert Skynner och John Cleese. Boken ger psykologiska aspekter på vad ett gott liv kan vara. Boken är skriven i dialogform, där skådespelaren John Cleese ställer frågorna och psykiatern Robin Skynner kommer med svar och förklaringar. Samtalet förs vidare mellan dem och relaterar individen till hans familj, arbetsgrupp och samhälle med oväntade vinklingar på många frågor. De går t.ex. igenom egenskaper som kännetecknar sunda familjer och sunda grupper eller företag.

På ett ställe frågar Robin John: "*Vad skulle du säga är det viktigaste kännetecknet på god psykisk hälsa hos en individ?*" John svarar då: "*Jag skulle välja ut två egenskaper. Det mest avgörande kriteriet är hur du ställer dig till verkligheten och det andra hur öppen och inkluderande du är mot andra, nya idéer och dina egna uppfattningar och känslor.*"

Boken är uppdelad i fem delar. Den börjar med ett avsnitt om, hur familjer kan fungera tillsammans, beroende på deras mentala hälsa och övergår i nästa avsnitt till grupper som företag, sjukhus och liknande. Tredje delen behandlar samhällen, folk och länder. Världens mest mentalt sunda folk anges vara ladhakerna, ett tibetanskt folk i norra Indien, som är hjälpsamma mot varandra och inte så inriktade på ägodelar. Därefter kommer ett avsnitt om värderingar och ett sista avsnitt om förändring för alla överallt.

I en efterskrift till tredje delen "Money Makes the World Go Around" för de en intressant dialog om ekonomiska och psykologiska cykler som länder genomgår. John för mest ordet och hävdar att länder genomgår liknande cykler som en människa under sin livstid. Resonemanget innebär ungefär följande:

Ett land som genomgått krig eller ekonomisk

kris befinner sig i en slags depression. Då inser de flesta i landet att de måste arbeta för landets bästa utan att få så mycket själva. Många uppfinningar görs under sådana kristider. När alla hjälps åt börjar ekonomin gå lite bättre. Men efter 20-30 år går det så bra, att man börjar tala om ekonomiska mirakel, och samtidigt börjar folk glömma vilka uppostringar som krävdes till att börja med. Därefter blir folket för välmående och börjar tro att de är bättre än andra folk, och att välfärden kommer av sig själv. Författarna använder starka ord om ett land i denna fas. De säger att människor får uppsvällda huvuden och blir uppblåsta och högfärdiga. De börjar tro att ekonomin går av sig själv och märker inte att andra länder konkurrerar ut dem. Det blir som den psykiska sjukomen mani, som innebär dåligt omdöme och svindlande affärer. Och då har det gått så långt, att det folket inte lyssnar till dem som talar om hur det står till. Man vill inte lyssna på dem som påpekar att ekonomin går utför utan hellre på fagra löften från politiker. Folket inser inte krisens allvar och förstår inte, att man måste börja om. De framhåller att alltför många tänker på sin egen fördel och för få på landets bästa! Författarna tycks tänka på Storbritannien, men jag tycker mig se likheter med utvecklingen i Sverige från 30-talet till 90-talet.

Vad är utmaningen? Kanske att se fortlöpande förändring som en nödvändighet för individer, grupper och länder. Kanske att man kan tolka de fyra grundsatserna mer personligt. Kanske att man kan förbättra samhället genom att gå mot strömmen. Kanske också att man måste se sina brister klarare och förstå deras bakgrund i sin egen familj när man var barn. Kanske det mest utmanande är deras detaljerade ärlighet om egna tillkortakommanden och svårigheter med instängda känslor och hur förändring kunnat ske.

Harry Ferngren

Skicka gärna in dina erfarenheter från Caux eller från andra håll. Vi hörs i september.